

կովս Գեր. Հ. Աթանաս Ա. Տիրոյեանէն խնդրած էի ընդօրինակութիւնը, եւ իւր աղնիւ միջնորդութեամբն՝ Գեր. Հ. Մկրտիչ Պոտուրեան ազնուութիւն ունեցաւ յիշեալ ինը նամակներուն ընդօրինակութիւնն եւ Սարգսի քանի մը հրատարակութեանց վրայ տեղեկութիւններ 4/17 Օգ. 1906ին ուղարկել ինծի:

Առաջին նամակին բնագիրը (Գիւ. Մխիթ. Վենետ.) հետեւեալն է.

Տեսուն Տեսուն Միջիմարայ, Տերամբ գորացելոյ եւ զգոնացելոյ Արքաւօր՝ իսկմերջանկի եւ զեղաւարաւ վարդապետի ծայրագոռնոյ, զՏեսունաձիւն Ռդոյն յորդ սիրտ ընծայեմ:

Յետ որոյ, խնարհաբար խնդրեմ ի քումմէ քաղցրախնամ Հայրութենէ, զի ընդ այս փոքեր ողջունագրի զ'ի քեզ ժամանեցեալ զեպիսկոպոսական վկայականն իմ, հրամայեցես անդրածիլ ի մերային լեզուէ ի շարագրութիւն լատինական, ընդ տերամբդ եղելով ոմամբ հմտագունիւ եղբարբ. բայց ջանալ աղաչեմ՝ որքան եւ մարթ իցէ թարգմանչի այնորիկ՝ հարազատել զանդրածեցեալն իւր՝ իւրոյն նախագաղափարի, որքան առ բանն՝ այնքան առ բառն, բացառութեամբ ոմանց ընդգէմ արհեստի գտանեցելոց տառից, եւ բառից: Իցէ թէ ի դէպ ժամու նրբազնին տեսութեան Սրբոյ ժողովոյն պիտոյասցի ի Հռոմ: Եւ զի՝ յայնժամ գտանիլն անդանօր կորովի թարգմանչի ումեք՝ որպէս գտանի աստանօր, զողջիր թէ իր իմն է ի դժուարագունից: Եւ զի թէպէտ ճանաչեմ իսկ, ի ձեռն այսպիսեաց թախանձանաց՝ յաւէտ ձանձրոյթ լինելն իմ Գերապայծառութեանդ: Սակայն ներեցէ մեծառոգիութիւն երկայնմտութեանդ, որքան առայս, զի ստիպէ զիս լինել համարձակս՝ ոչ յանդուգն ժպրհութիւն, այլ խնամարկութեանց քոյոյ